

Si el món avança...

CONCULCACIONS (44)

Ens ho sembli més o menys el món avança i evoluciona per llei natural. Dins aquest món que avança, hi estem inclosos els mateixos humans, que amb més o menys fortuna evolucionem, amb moltes giragonses, però en definitiva gaudim d'una inèrcia completament innovadora i possiblement inesgotable, com el mateix univers que ens envolta.

Aquesta projecció canviant, es genera en el nostre intel·lecte o potencial de raonament i es grava i registra en la nostra cultura per mediació del diàleg entre humans. D'aquesta dimensió en diem també el progrés humà.

Com hem insinuat, aquest progrés està configurat per moments d'encert i altres menys afortunats. Però sí, es pot considerar que a través del temps anem assolint etapes de millora, acumulant un pòsit de signe positiu.

El resultat tangible és que la humanitat va madurant, i cada dia incorpora i engrandeix nous estadis de qualitat i encara que molt lentament va abandonant i soterrant greus defectes. Al meu entendre els hàbits negatius més rellevants, són aquells que ens dificulten la relació entre nosaltres mateixos i que arriben en ocasions fins a la negació dels altres que es concreta en la imposició de la mateixa mort. Aquesta és l'aberració que mereix el repudi més enèrgic.

El ser humà que ha estat capaç de matar-ne un altre, sigui pel motiu que sigui, no mereix ser qualificat com a tal. Seria discutible el cas de en defensa pròpia, però deixem la discussió per a gent més qualificada.

Els que sí, no podem deixar de citar són tots aquells que han dictat la mort per a cents, mils o milions de persones i que no tenim qualificatius per a enquadrar-los.

En la història de la humanitat, hi ha hagut uns col·lectius més que altres, que han destacat en aquest imperi de la mort, imposant-la com a mitjà per a l'obtenció d'uns objectius que queden desqualificats pels recursos utilitzats, com a mínim.

Entre aquests col·lectius afectats per aquesta deformació, a més de molts altres hi podem incloure, entre els més propers a espanyols i francesos. Testimonis evidents en som els mateixos catalans i occitans. La mateixa església vaticana, ha participat massa sovintejadament d'aquests festivals, directa o indirectament. Sempre i de manera invariable al fons d'aquestes motivacions inacceptables s'hi troba l'anhel injustificable

del maleït poder, com a primer i darrer signe aberrant de la morfologia humana.

Aquest maleït poder, és el que encara impera ens aquest dos exemples referits, i que ens afecta tant vitalment. Això sol desqualifica aquest dos col·lectius, a sobre convertits en estats, que malden per continuar sotmetent-nos a la seva inquisitorial propietat com a ocupants.

Al marge d'aquesta inacceptable circumstància, catalans i occitans tenim una raó de principal importància per desfer-nos d'aquests impostors, que és la nostra realització nacional, com a col·lectius plenament lliures en nosaltres mateixos. Els nostres drets no els pot trepitjar ningú, de la mateixa manera que nosaltres hem de respectar escrupolosament els dels demás, fins i tot o inclús amb més motiu quan siguem plenament lliures, a més d'acompanyats d'unes infraestructures que així ho confirmen. No podem imposar als demás allò que ens ha portat fins ara, a la condició de víctimes. Siguem plenament lliures i mai esclaus del detestable poder. Erigim-nos en realitzadors de nosaltres mateixos.

Claudi Romeu, 9 d'agost del 07